

[Jensen (Broby).]

for Ægtefæller og Børn. Her er det samme Tilfældet, at man stryger de Nedsættelser, som fandt Sted i 1927, og gaar over til noget højere Udbetalinger. Jeg kunde her citere Udtalelser fra Forhandlingerne i 1927 af daværende Medlem Hr. Rode, som ikke mangler noget i Tydelighed. Der er maaske adskillige, der husker den Debat om Dødsersatningerne, der blev ført mellem det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen og Hr. Rode, under hvilken Hr. Rode gjorde kraftigt opmærksom paa, at efter hans Mening var det, der blev gennemført i 1927, at man tog særlig Hensyn til Børneantallet, til Forsørgerpligten, en Fordel, og at det vilde være en stor Fordel for den, der havde en Del Børn. Vi vil, som jeg sagde før, være imod, at man stryger de Nedsættelser, der fandt Sted i 1927, fordi vi tror, at Tidspunktet for Forhøjelse er uheldigt; der er intet i Erhvervslevet, der opfordrer til Forhøjelser, heller ikke af Dødsersatningerne.

I Kapitel VII, §§ 58—71, omhandles det Forbund, som skal oprettes for Søfart og Fiskeri. Her gør man alle Partsfiskere til Lønarbejdere og giver den Mand, som ejer Baaden, en Pligt til at have alle dem forsikrede, som han har med i sin Baand, naar han er ude paa Fiskeri, selv om disse fisker paa Part og har fuldt og helt Udbytte sammen med ham i det, de fisker. Jeg mener, det vil være uheldigt saaledes at gøre Fiskerne til Lønarbejdere, fordi Forholdene er saaledes, at en Fisker den ene Dag kan være Partsfisker med en Baad, den anden Dag med en anden Baad, og en tredje Dag er han selv Baadfører. Derfor vil det være rigtigt at betragte dem som selvstændige og ikke som Lønarbejdere, saaledes at de er selvforsikrede og ikke inde under den loypligtige Forsikring.

Dette er i det store og hele de Forhold, jeg har tænkt at nævne. Det ærede Medlem Hr. Krag har omtalt adskillige andre Omraader, som jeg ikke skal gentage. Jeg vil slutte, som jeg begyndte: Mit Parti mener, at Forholdene i det private Liv for Øjeblikket er saaledes, at der ingen Grund er til at gaa til de omtalte Forhøjelser, hvorved man paabyrder det private Erhverv forhøjede Ydelser til den loypligtige Forsikring. Vi vil derfor modsætte os disse. Jeg kan i øvrigt tilsige mit Partis velvillige Støtte til en Udvalgsbehandling om Ulykkesforsikringsforslaget paa de Punkter, jeg har nævnt.

Fibiger: Den højtærede Socialminister inddelte i sin Fremsættelsestale Afnittet angaaende Ulykkesforsikringslov-

forslaget i 7 Afdelinger. Jeg skal fremsætte nogle Bemærkninger om de Nyordninger, der finder Sted indenfor dette Omraade og om mit Partis Stilling dertil.

Den loypligtige Ulykkesforsikring organiseres ifølge Lovforslaget saaledes, at det nuværende System med konkurrerende Ulykkesforsikringsselskaber erstattes med 4 monopoliserede Ulykkesforsikringsselskaber: 1) for Industri, Haandværk, Handel og private Tjenesteforhold, 2) for det større Land- og Skovbrug over 30 000 Kr. s Bjendoms-skyld, 3) for det mindre Land- og Skovbrug og 4) for Søfart og Fiskeri, og alle forsikringspligtige Arbejdsgivere er uden videre Medlemmer af det Forbund, hvortil de hører: Hvis man ikke melder sig ind i eller er i disse Forbund, straffes man med Bøder og forpligtes til at efterbetale de skyldige Præmier. Jeg vil gerne spørge den højtærede Socialminister, om det ikke er noget betænkeligt at fravige den Regel, vi hidtil har haft: at en Mand, der ikke har sørget for at holde sin Forsikring i Orden, selv bliver erstatningspligtig. Jeg forstaaer, at der efter Forslaget ikke bliver Tale om at paalægge ham Erstatningspligt, men kun at idømme ham Bøde og Forpligtelse til at efterbetale de skyldige Præmier. Jeg er ganske klar over, at det kan være slem, hvis man, naar en Katastrofe indtræder, har glemt at faa sin Præmie betalt eller undladt at indmelde sig i noget Ulykkesforsikringsselskab, saa kan vedkommende blive ruineret, men jeg er alligevel noget bange for, at man, hvis man gaar helt bort fra den nuværende Ordning, vil svække Interessen hos Folk for at indmelde sig frivilligt, man skal saa paa en Maade ligesom opsøges for at komme ind i Forsikringsselskabet. Faar man kun disse 4 monopoliserede Selskaber, vil der ikke blive saa megen Agitation for at faa fat i Folk, som der nu er igennem den Strøm af Agitatorer, de forskellige Forsikringsselskaber har ude over Landet.

Man indskrænker altsaa Antallet af bestaaende Selskaber, men giver samtidig Adgang til, at der oprettes nye, idet et Selskab kan dannes, naar en Organisation, der beskæftiger mindst 10 000 Arbejdere, ønsker det, og Ministeren giver Tilladelse dertil. Der vil saaledes blive, det nærer jeg ingen Tvivl om, flere mindre monopoliserede Selskaber foruden de 4 store. Naar det er Tilfældet, falder en af de Indvendinger bort, der af Arbejderforsikrings-Raadet, Ministeren og Ordførere er fremsat mod at have saa mange Selskaber: at det var vanskeligt at arbejde med mange og smaa Selskaber.

Den anden Paastand, man fremsætter,